

We zijn ons ervan bewust dat het moeilijk is om de patrijskleurslag bij de Leghorns te behandelen, althans in vergelijking met vele andere rassen en kleurslagen. Het is namelijk geen gemakkelijke taak om verschillende kleurnuances te beschrijven en dan op een manier dat een ieder hetzelfde en gelijke begrip ervan in zich opneemt. We zullen echter trachten het een en ander zo duidelijk mogelijk uiteen te zetten.

Patrijs Leghorns

Eens populair, thans behorend tot de zeldzame kleurslagen van het ras

De patrijs Leghorns, zoals we die zo'n vijfenzeventig jaar geleden in ons land kenden, zijn zeer sterk in populariteit teruggelopen. Door snee kippenliefhebbers, zowel in de stad als op het platteland, hielden er in die dagen patrijs Leghorns op na. De witte Leghorns verheugden zich toen bij lange na niet in die populariteit, die ze later zouden krijgen, maar die ook maar van tijdelijke aard zou zijn. De patrijs Leghorn was bij de boer de gewenste kip. Over het algemeen was men over de produktie zeer tevreden.

Zo was het in die dagen, maar dit is geweest. Nu moeten we er direct aan toevoegen, dat er veel veranderd is. De patrijs Leghorn behoorde toen tot de rassen, die op de bedrijven voor de leg werden gehouden, zij hadden daardoor een enorme verbreiding en men wist als men verzekerd wilde zijn van een geregeld vers eijde dat dit ras voldeed.

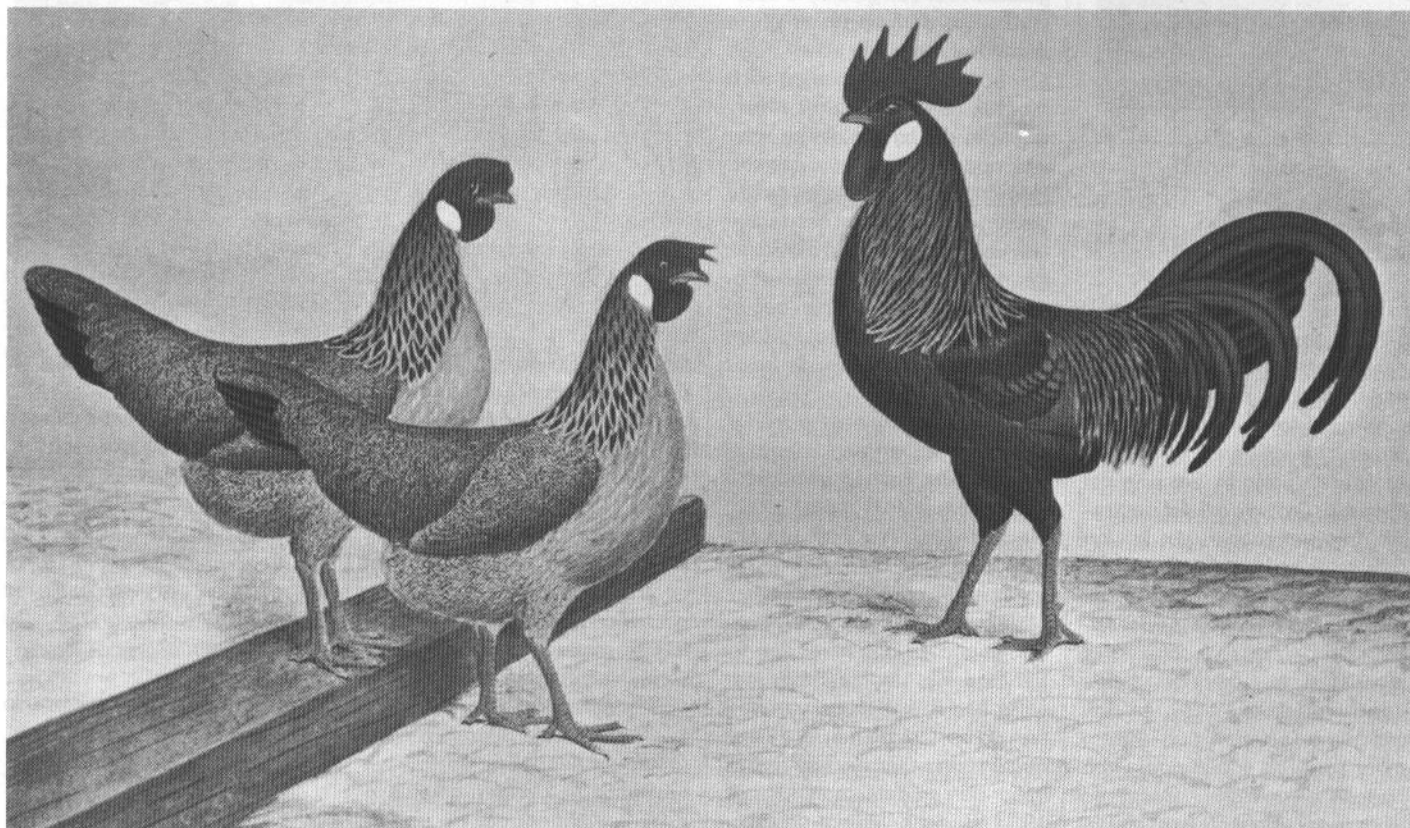
Ook de witte Leghorns hadden, althans in de latere jaren deze naam.

Raskippen houden als bedrijfshoenders is echter verleden tijd. Het tijdperk van de hybriden is hiervoor in de plaats gekomen. Rasloze dieren, verkregen uit kruisingen, die een hoge produktie garanderen. Op boerderijen worden vrijwel geen kippen meer gehouden en op de bedrijven is buiten de hokken geen kip meer te zien, omdat de dieren verblijven in de door velen zo verguisde legbatterijen. Het is een merkwaardige zaak, dat zo weinig sportfokkers zich bezighouden met de patrijs Leghorn. Ja, we zouden zelfs een stap verder willen gaan, namelijk, dat er niet meer be-

langstelling bestaat voor Leghorns als tentoonstellingsdieren.

Patrijs Leghorns worden in vele landen gefokt, doch men heeft er vaak een eigen fokrichting aan gegeven. Het ras is oorspronkelijk afkomstig uit Italië, doch men zal er daar nu vergeefs naar zoeken. In Amerika heeft men de patrijs Leghorn veredeld en ze worden er heden ten dage nog gefokt, zij het dan, dat deze het type hebben van de witte Amerikaanse Leghorns, zoals we deze fokrichting hier kennen. Ook Engeland heeft een rol gespeeld in de patrijs Leghorn-geschiedenis. Aldaar heeft men er vogels van gemaakt, die tegemoet kwamen aan de smaak van de En-

Wijlen C. S. Th. van Gink maakte deze plaat van een trio patrijs Leghorns van het Nederlandse standaard-type. Dit type Leghorn is in vrijwel geheel West-Europa aanvaard, op Engeland na. Het betreft een licht ras, waaraan dit veredelde landhoen-type niet vreemd is. De houding van het ras is opgericht. De staartdracht is achterwaarts en vol ontwikkeld.

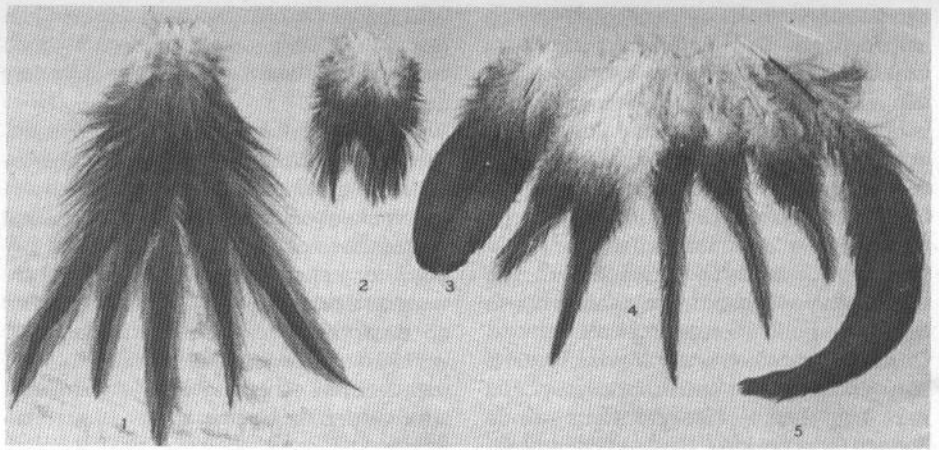
gelse liefhebber, derhalve met een eigen type. De Duitsers hebben een fatale rol gespeeld in de ontwikkelingsgeschiedenis van de patrijs Leghorns daar te lande. Men ziet er nog wel patrijs Leghorns, die beschouwd moeten worden als de evenknie van het ras zoals wij dat kennen, doch zowel hanen en hennen zijn veel te donker geworden. Inmiddels hebben deze dieren hun entree ook in Nederland gemaakt en zij worden geshouwd onder de kleurslagbenaming bruinpatrijs. Deze dieren hebben een goed volume, doch de tekening is veel minder sprekend. Naast de patrijs Leghorn heeft men daar de „gold-farbige” Leghorn gebracht, die niet alleen afwijkt in tekening, maar ook enigszins in type. De staart wordt bijvoorbeeld wat laag gedragen, al is er van het type-verschil tussen Duitse en Nederlandse Leghorns heden ten dage niet zoveel meer te merken. Van de patrijstekening, zoals wij die wensen bij onze patrijs Leghorns, is niets overgebleven en met de invoering van deze kleurslag heeft men in Duitsland naar onze mening de patrijs Leghorn de nek omgedraaid.

De patrijs Leghorn is in ons land ontzettend teruggelopen in populariteit. Dit is het geval bij de sportfokker, maar zeker ook op de boerenerven. Zoals we reeds schreven ziet men over het algemeen nog maar weinig kippen bij de boeren. Een kip is bij een boer onrendabel en daarom is hij ervan afgestapt. Het is echter voor ons een volslagen raadsel waarom de patrijs Leghorn als tentoonstellingsvogel zoveel stappen terug heeft gezet. Dit ras, en vooral deze kleurslag, is namelijk een voortreffelijk legster, maar tevens een zeer fraaie, sierlijke en elegante verschijning. De kleurslag heeft bovendien nog het voordeel, dat er aan een dier weinig behoeft te gebeuren om ze in een behoorlijke conditie op de tentoonstelling te brengen. Dit juist in tegenstelling tot ieder wit hoenderras, dat toch gewassen moet worden om een enigszins aanvaardbaar figuur te slaan.

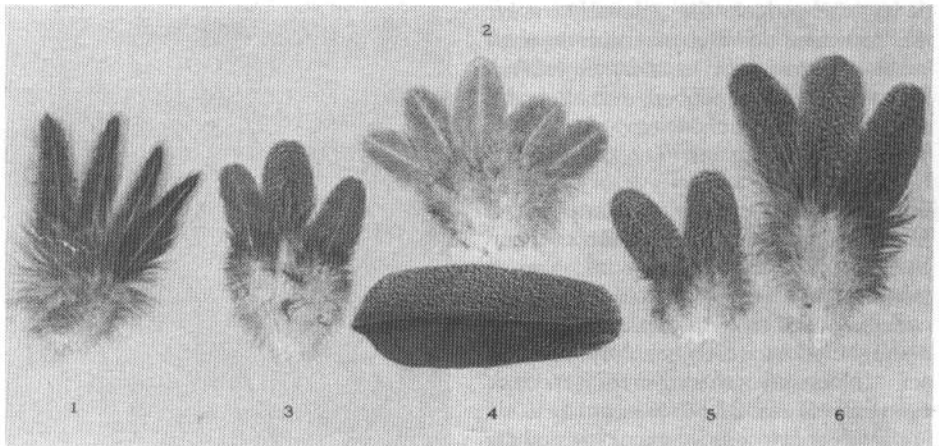
De patrijs Leghorn is een vlijtige legster van vrij grote eieren, die een witte schaal hebben. Het is een dier, dat steeds ijverig is, volop in beweging, zoekend naar voer, zoals wormen en dergelijke. Broedsheid komt bij dit ras vrijwel niet voor; slechts bij hoge uitzondering zal een hen gaan broeden. De hennen zijn echter ook nog zeer onbetrouwbaar als broedhen.

Voor zover er in ons land nog patrijs Leghorns zijn, zijn ze in handen van enkele sportfokkers, een aantal dat veel groter zou moeten zijn. Niet alleen als type-vogel imponeert de patrijs Leghorn, maar door de vele kleurnuances is het een bijzonder kleurige verschijning. Er is haast geen aantrekkelijker kip denkbaar.

De standaard voor de patrijs Leghorns is het slanke, rijzige type. Plompe of te zwaar gebouwde dieren worden streng veroordeeld. De kam moet stevig op de kop geplaatst zijn en mag niet te groot of te zwaar zijn. Een dergelijke kam zal namelijk bij een haan gaan overhellen of omvallen. De hals- en zadelveren van de haan moeten voorzien zijn van

Hier beelden we enige veren af van de Nederlandse patrijs Leghornhaan: 1. Halsveren, die een groenglanzende zwarte schachtstreep tonen, en waaromheen een oranje-goudgele zoming zichtbaar is; 2. Schouderveren, die een karmozijnrode kleur behoren te hebben; 3. Een sterk glanzende zwarte vleugelband-veer; 4. Zadelveren, die gelijke kleur en tekening hebben als het halsbehang; 5. Een zwarte sikkelveer. Bruinpatrijs hanen komen overeen met de tekening, doch de veren, die bij patrijs oranje-goudgeel zijn, zijn dan aanmerkelijk donkerder van kleur. Goudflitter hanen bezitten een minder krachtig gestreept hals- en zadelbehang, terwijl de borst niet intensief zwart is.

Veren van een Nederlandse patrijs Leghorn-hen: 1. Halsveren, die in doorsnee nooit krachtiger gestreept zijn dan deze. De zoming-kleur is goudgeel; 2. Borstveren, die zalmkleurig zijn met een iets lichtere nerf; 3. Schouderveren. Deze hebben een grondkleur, die te vergelijken is met de kleur van koffie, waaraan wat melk toegevoegd is. Iedere veer moet voorzien zijn van zeer fijne pepering; 4. Kleine slagpen. De buitenvaan heeft dezelfde kleur en pepering als de schouderveren, de binnenvaan is voor het grootste gedeelte bruin-zwart; 5. Dijveren; 6. Rugveren, die overeenkomstig de schouderveren zijn. Bruinpatrijs hennen zijn aanmerkelijk bruiner van kleur dan de patrijskleurige. Hennen van de goudflitter kleurslag hebben voor het grootste gedeelte dezelfde kleur en tekening, met dien verstande, dat iedere veer een witgele nerf laat zien en bovendien in het bezit is van een scherpe gelijkmatige gouden omzoming (flitter).

een zuivere glanzende schachtstreep, omgeven door een smalle goudgele zoom, terwijl deze partijen zoveel mogelijk van dezelfde kleur moeten zijn, derhalve zo min mogelijk mogen afwijken. Met nadruk wijzen we erop, dat de hals- en zadelkleur goudgeel moet zijn en zelfs ook maar niet mag neigen naar rood of strogeel. De schouderkleur moet scharlakenrood zijn en de vleugelbanden, die groenglanzend zwart zijn, dienen daarmee een fraai contrast te vormen, terwijl de slagpen een zuivere bruine buitenvaan moeten hebben. De staart is niet te groot, mag niet te hoog gedragen worden en dient fraai gespreid te zijn. De kleur van dit onderdeel is zwart met een kevergroene glans, evenals trouwens de veren van borst, buik en dijen. De poten zijn middellang en geel van kleur. De dijbevedering, ofwel „de broek” mag niet

over het hielgewricht komen, waardoor de Leghorn een vrij hoge indruk geeft.

Het type van de hen is, evenals dat van de haan, wel enigszins te vergelijken met het type van andere Middellandse Zeerassen, zoals de Ancona's en de Minorca's. De Leghorn geeft echter een minder hoge indruk dan bijvoorbeeld de Minorca. De halskraag van de hen bestaat ook uit een zwarte middenstreep met er omheen een goudgele omzoming. De schachtstreep moet scherp getekend zijn, hieraan wordt een zeer grote waarde toegekend. Een fout is wanneer de schachtstreep doorbreekt in de punt. De rugkleur van de hennen is grijsbruin, beter te vergelijken met koffie, waaraan melk is toegevoegd. Op iedere veer wordt een gelijkmatige „pepering” gewenst, die dus niet samen-vloeit. Pepering is het best te vergelijken met

een patroon van kleine potlood-puntjes op een vel papier. Een teveel aan pepering laat vaak hennen zien, die een „roetrug” vertonen. Deze dieren zijn absoluut ongeschikt voor de tentoonstellingen, doch kunnen zeer goed dienst doen als fokdier, vooral om in combinatie met een standaard-getekende haan goede hanen van te fokken, een dier derhalve, dat thuishoort in de hanenfoktoom. Hoe gelijkmatiger echter de tekening in de rug van de hen des te waardevoller is het dier in de tentoonstellingskooi.

De borst van de hen is zalmkleurig. Hierin is de veernerf goed te onderscheiden doordat deze iets lichter is. Het onderdons van de hennen moet grijs zijn. De staart dient zwart-grijs aan te zien, alleen de twee bovenste veren moeten de tekening overeenkomstig de rug tonen. Op de vleugels, resp. schouders en in de dijen is dezelfde pepering van de rugbevedering zichtbaar. Dikwijls komt op de schouders een rode aanslag voor, het zogenoemde „roest”, een fout waarover men niet te licht moet denken. De kam van de hen valt om naar één zijde, echter zeker niet slap vanaf de basis, maar aan de voorkant iets opstaande en eerst dan omvallend. De patrijs Leghorns hebben, evenals de andere Leghorn-kleurslagen, oranje-rode ogen.

Fokken met twee foktomen

Als men ervan verzekerd wil zijn dat men goede patrijs hanen en hennen zal fokken, is men aangewezen op het fokken met een hanenfoktoom en een hennenfoktoom. In de **hanenfoktoom** is de haan, bij voorkeur, een tentoonstellingshaan, in alles correct, dus zoals de standaard voorschrijft. In de hanenfoktoom worden hennen opgenomen, die zeker een scherp begrensde halstekening laten zien, terwijl ook de omzoming scherp afgetekend moet zijn. Zoals we reeds schreven, toen we het over „roetruggen” bij hennen hadden, zijn juist deze vrouwelijke dieren zeer geschikt in de hanenfoktoom. Zo donker behoeven de hennen echter niet allemaal te zijn. Enigszins te donkere hennen passen er ook uitstekend in. Ook mogen de rugveren wel wat omzoomd zijn, een omzomings-type, dat men „flitter” noemt. Zeer donkere staart en donkergrijs dons voltooien het gevederte van de fokhennen. Enig roest op de vleugels van de vrouwelijke dieren is zelfs wel gewenst. Bovendien dient de borst niet te licht zalmkleurig te zijn.

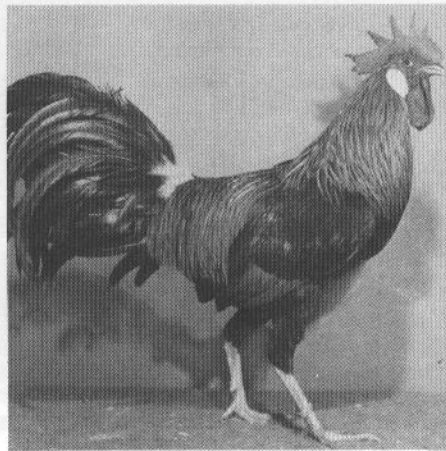
De samenstelling van de **hennenfoktoom** is juist andersom. In deze toom moeten de hennen de standaard zoveel mogelijk benaderen in de kleur en de tekening. Dit dienen derhalve tentoonstellingsdieren te zijn. De haan, die aan deze toom wordt toegevoegd, moet bij voorkeur een tentoonstellingshen als moeder hebben. Deze haan mag niet te donker-rood op de vleugels zijn. Het liefst dus wat lichter rood, terwijl hij ook niet te donker van kleur (omzoming) in de hals en het zadel mag zijn. Een hals en een zadel, die te licht van kleur zijn, zijn zelfs aan te bevelen. Om bij de hennen een fijne open pepering te verkrijgen

is het aan te bevelen een haan te kiezen, die niet geheel zwart in de borst is, doch op de veertjes van borst kleine bruine tipjes laat zien.

We hebben in Nederland een tijd gekend, dat in dergelijke kleurslagen, waarin dus hanen- en hennenfoktomen aan te bevelen waren, er trio's van een dergelijke samenstelling ingezonden konden worden. Deze tijd behoort tot het verleden. Dit is ook logisch, want de dieren in dergelijke trio's voldeden op menig punt niet aan de standaard en waren derhalve niet te beoordelen. Een voordeel was echter wel, dat foktechnische voorbeelden werden gesteld.

Vele landen een eigen type

Het uitweiden over de ontwikkelingsgeschiedenis van een ras of kleurslag voert meestentijds tot oninteressante verhalen, die vrijwel niemand belangrijk vindt. Af en toe gaan we ons er wel eens aan te buiten, maar dan dient het een doel. De ontwikkelingsgeschiedenis van de patrijs Leghorn is een zeer lange,

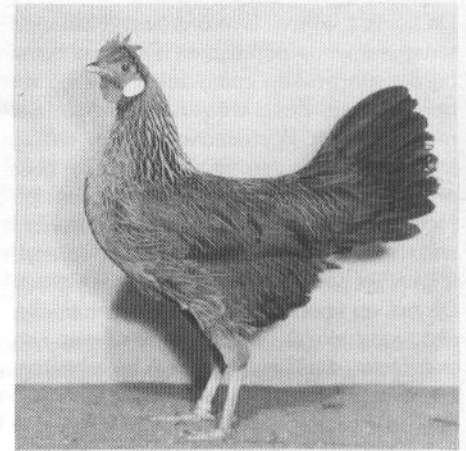
De onlangs overleden fokker A. Mooijaart was een fokker, die zijn hart verpand had aan de patrijs Leghorns. Hierbij een winnend dier, een haan, uit zijn stal. Het dier bracht het zeer terecht tot een hoog predikaat.

waarop we niet gedetailleerd zullen ingaan. We moeten echter wel bij enkele feiten blijven stilstaan.

Italië is het land, dat het ruwe materiaal voor de patrijs Leghorns heeft geleverd. In dat land waren het geen rashoenders, doch gewone leghoenders van allerlei kleur en tekening. Opvallend waren echter de gele benen. In die dagen kende men in onze streken nog geen hoenders met gele benen en dat was dan ook voor de fokkers een nieuwtje. Dat deze in Italië ontdekte hoenders nog eens tot rashoenders verheven zouden worden, danken ze alleen aan de Amerikaanse fokkers, die met veel moeite en energie de fokkerij en veredeling van het ras ter hand hebben genomen. Het zijn ook de Amerikaanse fokkers geweest, die aan het ras een geheel eigen type hebben gegeven. Zoals gezegd kunnen we dit type nu nog terugvinden in de Amerikaanse witte Leghorns, een fijn dier met een weelderige veerontwikkeling, een aparte kamvorm en -structuur.

Vanuit Amerika kwamen de Leghorns naar Engeland, doch daar vond het ras maar weinig belangstelling, aangezien het type niet naar de smaak van de Engelse fokkers was. De Engelse liefhebbers, die interesse toonden, gingen er toe over het ras wat zwaarder te fokken en ook de kopversierselen ondergingen een wijziging, waardoor een geheel eigen type Leghorn ontstond, nu nog terug te vinden in de witte Engelse tentoonstellings-Leghorn.

West-Europa ontving de Engelse Leghorns. Of dit de Duitsers geweest zijn of wij is ons niet bekend. Uit de overlevering weten we, dat ook ruw materiaal uit Italië betrokken moet zijn. Bij het verkrijgen van een eigen Leghorn-type zijn Nederlanders en Duitsers een afzonderlijke kant opgegaan, die naar later bleek weinig van elkaar verschilde. Tot een jaar of twintig geleden zat er inderdaad verschil in het type tussen Nederlandse en Duitse Leghorns, doch door de nauwere contacten tussen fokkers van beide landen is hiervan weinig overgebleven. Dit heeft als

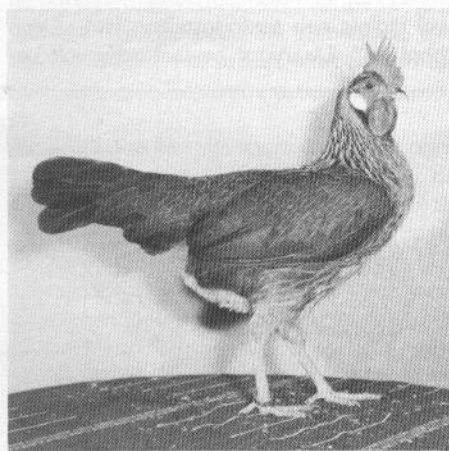

Patrijs hen uit de hokken van wijlen A. Mooijaart. Duidelijk is op deze foto het volume van het dier te zien. Ze laat een fraai type zien. De kam zou iets vlotter kunnen vallen. Niettemin bracht het dier het ver in de tentoonstellingskooi.

resultaat gehad, dat de Standaard-commissie heeft besloten de twee afzonderlijke type-aanduidingen op te heffen en aan de erkende kleurslagen van de Nederlandse Leghorns de afwijkende patrijs- en zilverpatrijskleurige (gold- en silberfarbige) toe te voegen. Voordien bestond het verschil tussen Nederlandse en Duitse Leghorns hoofdzakelijk in de staardracht, die meer achterwaarts was bij de Duitse dieren.

Het is nog niet zo lang geleden, dat ieder land er zich op liet voorstaan een eigen Leghorn-type te bezitten, zoals b.v. het Luxemburgse, het Zwitserse en het Deense type. Er was toen inderdaad sprake van type-verschillen in de diverse landen, doch na de oorlog is men steeds meer naar elkaar toe gegroeid met uitzondering dan van Engeland en Amerika. In de dagen toen deze verschillen nog bestonden heeft men zich reeds druk gemaakt om te komen tot bijvoorbeeld een continentale Leghorn, dus één type Leghorn in geheel Europa. De Entente bestond in die

dagen nog niet. Was dat wel het geval geweest, dan had men aldaar deze kwestie kunnen aangrijpen. Door het intensieve contact tussen de fokkers van de diverse naburige landen is echter deze kwestie haast als vanzelf opgelost. Dit valt op wanneer men de Europese tentoonstellingen bezoekt zoals die in het afgelopen seizoen in Herning in Denemarken. Met belangstelling hebben we aldaar de inzendingen Leghorns uit de verschillende landen bekeken. We zijn tot de conclusie gekomen, dat we op het vasteland van Europa nog slechts één type Leghorn hebben. Laten we dan afzien van het iets slanker of iets zwaarder zijn, want dat is minder belangrijk. Dit doet zich zelfs nog wel voor binnen de eigen landsgrenzen. Men zal het met ons eens zijn, dat een bruinpatrijs Leghorn, zoals we die thans bij ons kennen, wat forser en groter is dan bijvoorbeeld een gestreepte Leghorn. Er is van één type sprake.

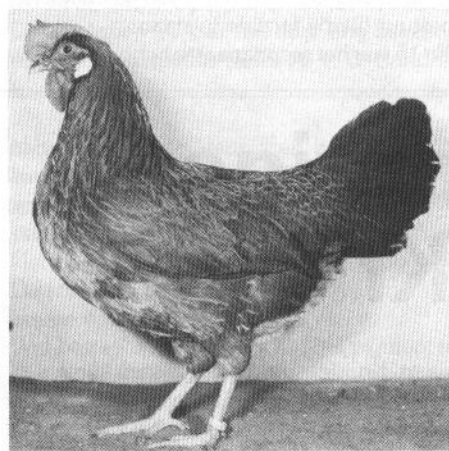
Meer fokkers weten goede dieren in de kooien te brengen. P. N. de Jong te Haarlem bracht deze patrijs hen uit op een „Avicultura“-tentoonstelling. Het dier werd beste in het ras.

De patrijs-kleurlagen

Thans bestaan en zijn in onze standaard ook erkend vier patrijs-kleurlagen t.w. patrijs, geelpatrijs, bruinpatrijs en patrijs goudflitter. Of we met al deze verschillende patrijs-kleurlagen nu wel zo gelukkig moeten zijn menen we te mogen betwijfelen. Zo lang de fokkers er zelf van overtuigd zijn dat er van vier verschillende kleurlagen sprake is en deze ook separaat blijven fokken is er geen man overboord. Maar och, wanneer men ze door elkaar gaat mengen. Dit laatste is een kwaad, dat steeds meer de kop opsteekt en het is aan de keurmeesters daarop attent te zijn. De zogenoemde „zwevers“ zijn duidelijk te onderscheiden van de zuivere dieren. De juryleden dienen geen enkel pardon te hebben wanneer een verkeerde patrijs in een klas zit. Ook al zit bijv. een goede bruinpatrijs in de klas voor patrijskleurige of een geelpatrijs tussen de patrijskleurige, dan dient zonder pardon een dergelijk dier van de aanduiding „dis“ te worden voorzien. We weten, dat dit

een harde maatregel is, doch we propageren deze om de afzonderlijke patrijskleuren zuiver te houden en niet aan verwarring voer te geven.

Jaren geleden is men er in Duitsland toe overgegaan om patrijs uit één en dezelfde toom te gaan fokken. Om dit te bereiken heeft men toen wat moeten opofferen en wel, in dit geval, de prachtige kleurtekening van de hanen. Bovendien vonden de Duitsers de optredende flitter, de zoom om iedere veer, zeer fraai. Met deze flitterfok op de hennen hebben de Duitsers met hun éénstamfok wat de kleur van de hanen betreft een kwaad in huis gehaald, dat niet meer is weg te fokken. Alle fokkers van Leghorns bij onze Oosterburen waren ook niet direct ingenomen met deze koerswijziging, hetgeen we destijds, en soms nu nog, konden horen. Toen echter het besluit gevallen was zijn de Duitse fokkers zich gaan aanpassen en het resultaat is geweest, dat de patrijs Leghorn, zoals wij die kennen, daar geheel verdwenen is en er voor in de plaats gekomen is de

Wijlen H. L. Rempelberg te Bunde was naast liefhebber van konijnen ook een verwoed fokker van goudflitter Leghorns. Dit dier gooide hoge ogen op een B.T.T.-tentoonstelling in Den Bosch. Bij deze hen is zeer duidelijk de afwijkende tekening te zien. Bij nadere bestudering zal zeker de veeromranding (flitter) opvallen.

Foto's: C. AALBERS

goudflitter, die in grote aantallen op de Duitse shows wordt aangetroffen.

We moeten toegeven, dat deze goudflitter hennen schitterend zijn en er straalt een bijzondere aantrekkelijkheid vanaf, doch de hanen die hieruit voortkomen missen de groenglanzende zwarte borst, dijen en broek en tevens is de fraaie, krachtige schachtstreeptekening in de hals en het zadel geheel verdwenen. De mooiste, maar ook de moeilijkst te verkrijgen standardeisen waren daarmede onoverkomelijke bezwaren geworden en men moest dan ook wel, wilde men de goudflitter hennen uit één stam fokken, de standardeisen voor de haan wijzigen en men heeft als gevolg daarvan de hanen met gezoomde en gevlekte borsten en zonder de zwarte schachtstreeptekening moeten accepteren. Toen men zover was stond men voor het betreurenswaardige feit,

dat men terwille van de kleur der hennen de mooiste eisen voor wat betreft de kleurverdeling van de hanen moest laten vallen.

Het voorgaande wil echter niet zeggen, dat de Duitsers de originele patrijs Leghorn geheel en al hebben laten vallen. Op Duitse tentoonstellingen zal men echter vergeefs zoeken naar patrijs Leghorns gekleurd als de onze. Deze kent men in Duitsland eenvoudig niet. Evenals dat het geval is bij bijvoorbeeld de goud Sebrights, bij de porseleinkleurige Sabelpootkrielen en zo zouden we nog wel enkele rassen kunnen noemen, worden de goudgeel-oranje veerpartijen aldaar veel donker, roder, zo men wil bruiner, gefokt dan bij ons. Het resultaat is geweest, dat men nu bruinpatrijs Leghorns heeft, een kleurslag die bij ons inmiddels ook zijn intrede heeft gedaan en ook erkend is. De tekening van deze kleurslag stemt dus overeen met de patrijskleurige van ons, echter is de kleur van de hennen niet meer koffie-met-melk-kleurig en hebben de hanen geen goudgeel halsbehang en zadelbehang, doch dit is roder geworden. Voor de kleur- en tekeningbeschrijving van de patrijs Leghorns verwijzen we naar hetgeen we hierover aan het begin van dit artikel schreven.

Wat we schreven over de verschillen in kleur tussen patrijs en bruinpatrijs Leghorns geldt in feite ook voor geelpatrijs en patrijs, met dien verstande, dat de geelpatrijs hanen en hennen vooral in hals, en de hanen ook in het zadel enkele tinten lichter zijn. Juist bij geelpatrijs is het gevaar groot, dat de fokkers de twee kleurlagen door elkaar halen, waarvoor we reeds voorbeelden tijdens onze tentoonstellingen zagen.

De Leghorn is voor alles een levendige en vitale vogel. Er zijn helaas enkele stammen in ons land, die „overfokt“ zijn, hetgeen zijn oorzaak vindt in een teveel letten op hoge standardeisen in bevedering of anderszins, met verwaarlozing van de vitaliteit der dieren of het tijdig onderkennen van gebreken in de bouw. Vooral bij het samenstellen van de foktomen is het zaak te letten op de vitaliteit van de dieren en vogels met gebreken in de lichaamsvorm uit te sluiten. Alleen op deze wijze zal men gezonde en krachtige patrijs Leghorns kunnen verwachten.

Met bovenstaande regels hopen we te bereiken, dat meerdere liefhebbers zich aangesproken zullen voelen tot de Leghorns en in het bijzonder tot de patrijskleurige. Het ras kan best nog wat liefhebbers gebruiken.

C. AALBERS